

גיטין כה

רב	שמואל	זעירי	ר' יוחנן
כולן פוסלין בכהונה חוץ מן הראשון	אף ראשון נמי פוסל	כולן אין פוסלין חוץ מן האחרון	אף אחרון נמי אינו פוסל

חיזוק לדברי זעירי: וכן אמר רב אסי: כולן אין פוסלין חוץ מן האחרון;

דברי ר' יוחנן מתאימים לדבריו שאמר במקום אחר: דא"ר אסי א"ר יוחנן: האחין שחלקו לקוחות הן, ומחזירין זה לזה ביובל.

למה ר' יוחנן צריך ללמד שני המקרים: וצריכא;

- דאי איתמר בהא, בהא קאמר רבי יוחנן דאין ברירה, משום דבעינן פס - לשמה, אבל התם מכר הוא דאמר רחמנא ליהדר ביובל, אבל ירושה ומתנה לא;
- ואי אשמעינן שדה, משום דלחומרא, אי נמי כתחילה, אבל הכא אימא לא, צריכא.

שאלה: בעא מיניה רב הושעיא מרב יהודה: אמר ללבלר כתוב לאיזו שתצא בפתח תחילה, מהו? תשובה: אמר ליה, תניתוה: **יתר מיכן, אמר ללבלר כתוב לאיזו שארצה אגרש - פסול לגרש בו, אלמא אין ברירה.**

קושי על התשובה: איתיביה: **האומר לבניו הריני שוחט את הפסח על מי שיעלה מכם ראשון לירושלים, כיון שנכנס ראשון ראשו ורובו - זכה בחלקו ומזכה את אחיו עמו!** תירוץ: אמר ליה: הושעיא ברי, מה ענין פסחים, אצל גיטין? הא אתמר עלה, א"ר יוחנן: כדי לזרזו במצות.

חיזוק לתירוץ: דיקא נמי, דקתני: **כיון שנכנס ראשון ראשו ורובו - זכה בחלקו ומזכה את אחיו עמו**; אי אמרת בשלמא דאמנינהו מעיקרא - שפיר, אלא אי אמרת דלא אמנינהו, לאחר שחיטה מי קמיתמנו? והתנן: **נמנין, ומושכין ידיהן ממנו עד שישחט.**

עוד חיזוק: תניא נמי הכי: **מעשה וקדמו בנות לבנים, ונמצאו בנות זריות ובנים שפלים.**

שאלת רב הושעיא	תשובת רב יהודה ממשנתו	קושיית רב הושעיא	מהלך המשא ומתן
אמר ללבלר כתוב לאיזו שתצא בפתח תחילה מהו? יש ברירה אן אין ברירה?	יתר מיכן, אמר ללבלר כתוב לאיזו שארצה אגרש - פסול לגרש בו אין ברירה	האומר לבניו הריני שוחט את הפסח על מי שיעלה מכם ראשון לירושלים, כיון שנכנס ראשון ראשו ורובו - זכה בחלקו ומזכה את אחיו עמו - יש ברירה	
דעת אחרים	דעת עצמו	דעת אחרים	תולה ב-

קושיית אביי על רב הושעיא ורב יהודה: אמר אביי: קא בעי מיניה תולה בדעת אחרים, וקא פשיט ליה תולה בדעת עצמו, והדר מותיב ליה תולה בדעת אחרים!

דחיית רבא: אמר רבא: מאי קושיא? דלמא דמאן דאית ליה ברירה, לא שנא תולה בדעת עצמו ולא שנא תולה בדעת אחרים אית ליה ברירה, ומאן דלית ליה ברירה, לא שנא תולה בדעת עצמו ולא שנא תולה בדעת אחרים לית ליה ברירה.

קושי על דברי רבא: א"ל רב משרשיא לרבא: והא רבי יהודה, דתולה בדעת עצמו לית ליה ברירה, ותולה בדעת אחרים אית ליה ברירה!

תולה בדעת עצמו לית ליה ברירה, דתניא: **הלוקח יין מבין הכותים**

רבי מאיר	רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון
שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה, עשרה מעשר ראשון, תשעה מעשר שני, ומיחל ושותה מיד	אוסרין ← אין ברירה

תולה בדעת אחרים אית ליה ברירה, דתנן:

מה היא באותן הימים? ר' יהודה אומר: הרי היא כאשת איש לכל דבריה, ולכי מיית הוי גיטא.

עוד קושי על דברי רבא: אמר ליה רב משרשיא לרבא: הא ר"ש, דתולה בדעת עצמו לית ליה ברירה, ותולה בדעת אחרים אית ליה ברירה!

תולה בדעת עצמו לית ליה ברירה, הא דאמרן ;
תולה בדעת אחרים אית ליה ברירה, דתניא : הריני בועליך על מנת שירצה אבא, אף
על פי שלא רצה האב - מקודשת ; ר' שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון : רצה
האב - מקודשת, לא רצה האב - אינה מקודשת!
תירוץ לשתי הקושיות : אמר ליה : בין לר' יהודה בין לר"ש, לא שנא תולה
בדעת עצמו ולא שנא תולה בדעת אחרים אית להו ברירה, והתם כדקתני
טעמא, אמרו לו לר"מ : אי אתה מודה, שמא יבקע הנוד ונמצא זה שותה טבלים
למפרע ? אמר להם : לכשיבקע.

